

[Gøting.]

alligevel få den i løbet af få år, for udviklingen i Europa peger i den retning. Lad os så hellere, når vi ikke kan få det bedste, tage det næstbedste end det værste.

Inden jeg slutter, vil jeg endnu en gang opfordre til, at man meget snart tager sig sammen til at indse, at venstrevigepligt i rundkørsler er det eneste fornuftige.

Formanden: Det er kun ændringsforslaget, der behandles nu.

Gøting: Ud fra de før nævnte betragtninger skal jeg tilsige mit partis støtte til ændringsforslaget.

Lynnerup Nielsen: Det lykkedes os ikke ved lovforslagets anden behandling at få gennemført den ændring af § 35, som min gruppe anså for den bedste løsning. Der er nu mellem anden og tredje behandling opnået et kompromis, om jeg så må sige, hvorefter bestemmelsen i § 57, stk. 4, som gav ministeren mulighed for at foretage visse begrænsninger af hastigheden, nu er omformet på en måde, som også min gruppe synes er bedre. Selv om det ikke er det, vi kunne have ønsket, forekommer det os, at justitsministeren og politimestrene i langt større udstrækning end hidtil vil kunne udnytte mulighederne med hensyn til hastighedsbegrænsning. Tilbage står kun at håbe, at den ændring af paragraf 57, stk. 4, som her sker, må medføre, at ulykkestallet går nedad.

Vi vil altså stemme for det ændringsforslag, der er opnået tilslutning til fra alle partier.

Aksel Larsen: Det er muligt, at det har krævet lange og trange forhandlinger at nå frem til det resultat, vi nu behandler og om lidt skal stemme om, men jeg må tillade mig at sige, at jeg forstår ikke, at der skal så lange og trange forhandlinger til for at nå et fornuftigt resultat. Jeg synes, at det resultat, man er nået til, er godt. Jeg finder, at formuleringen er aldeles udmærket, og at bestemmelsen må kunne administreres på en forsvarlig og fornuftig måde, og jeg vil naturligvis stemme for den.

Samtidig vil jeg benytte lejligheden til

at komme med et lille hjertesuk over aviserne, måske ikke aviserne i almindelighed, skønt det kunne man også godt gøre. De har så travlt med at slå al ting så sensationelt og afskrækkende op som muligt. Da vi havde haft afstemning ved anden behandling, kunne man i visse aviser, eller måske var det kun en enkelt, læse en kæmpeoverskrift: Hastighedsbegrænsningen er forkastet. Det er skrap, at man serverer en sådan overskrift efter en afstemning, der slutter en debat, hvor samtlige talere har erklæret, at de ønsker hastighedsbegrænsning, men blot vil have en anden formulering end den, den højtærede justitsminister har foreslået. Der har mig bekendt ikke i dette høje ting været noget medlem, som ikke ønskede en hastighedsbegrænsning i byerne og tæt bebyggede områder, men det, det drejede sig om, var, hvorledes formuleringen af lovparagraffen skulle være, og hvorledes hastighedsbegrænsningen skulle praktiseres. Nu er vi nået til en formulering, som er acceptabel, og så kan det være, at man i det eller de blade, der har været så forskrækkede, kan få en lige så stor overskrift: Hastighedsbegrænsningen blev vedtaget alligevel.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Når jeg har bedt om ordet, er det, fordi en hel del af ordførerne har henstillet til justitsministeren at anvende den bemyndigelse, han har fået, i videst muligt omfang. Kun det ærede medlem hr. Gøting har efter min mening talt i mere sobre toner.

Jeg vil henstille til den højtærede justitsminister, at denne bestemmelse kun bliver anvendt der, hvor der er særlig grund dertil. Nu ved jeg godt, at ordet „særlige“ er gået ud, men der skal efter min opfattelse være en påviselig grund til at anvende denne bestemmelse. Når jeg har denne opfattelse, er det, fordi jeg mener, at anvendes den i alt for vid udstrækning, hvor man ikke synes der er brug for den, vil det svække overholdelsen af bestemmelserne. For mange skilte, for mange hastighedsbegreber kan ikke andet end svække hovedreglen, som vi gennemførte, og som er den, at man skal køre med en hastighed afpasset efter forholdene.

Jeg er tilhænger af det ændringsforslag,